

ΕΡΡΙΚΟΣ ΙΒΣΕΝ

Εἶνε ὁ μέγιστος τῆς πατρίδος του ποιητής. Εἶνε, ἂν ἀγαπᾶτε, ὁ μέγιστος δραματογράφος καθ' ἅπασαν τὴν βόρειον Εὐρώπην — καὶ ὅμως ἐὰν τὸν ἰδῇτε θὰ στοιχηματίσητε ὅτι εἶνε ναύκληρος μᾶλλον, ἢ καλλιτέχνης. Ἡ φυσιογνωμία του οὐδένα τῶν ἐξόχων ἀνδρῶν ἐνθουμίζει. Ἐχει τὸν σκανδιναβικὸν τύπον μὲ τὰ μῆλα τῶν παρειῶν ἐξέχοντα καὶ μὲ πλατεῖας σιαγόνας. Βραχεῖαν ῥίνα καὶ μέγα στόμα συνεσφιγμένον οὕτως, ὥστε νὰ νομίζετε ὅτι τοῦ λείπουν τὰ χεῖλη.

Ἐχει τεφρόχρους ὀφθαλμούς, ὀξύ δερκομένους ὑπὸ τῶν διόπτρων, καὶ περὶ τὰ βλέφαρα τὸ μικρὸν ἐκείνο σύμπλεγμα τῶν ῥυτίδων, αἱ ὁποῖα μαρτυροῦσι τὴν ἀεικνησίαν βλέμματος ἐξετάσαντος ἥδη ἀπειρίαν πραγμάτων. Φέρει λευκὰς παραγναθίδας, ὁμοίως πρὸς τὰς τῶν ναυτικῶν κεκαρμένους, καὶ κόμην πολιοτρύχον καὶ δασεῖαν, ὡς πυκνόκλαδον θαμνώνα, ἢ μᾶλλον ὡς παρθένον ἀκόμεν δάσος. Ἐπὶ τοῦ εὐρέος αὐτοῦ μετώπου διακρίνετε πλείονα βούλησιν ἢ ὀξύνοϊαν· ἡ δὲ στάσις τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν κάμνει νὰ ὁμοιάζῃ πρὸς κεφαλὴν κατακτητοῦ, πρὸς

κεφαλὴν ἀρχαίου βίκινγκ, ἥτοι θαλασσινοῦ τῆς Νορμανίας ἥρωος, γεννηθέντος ἐπὶ βραχέδους ἀκτῆς ἐκ προγόνων πελαγομάχων.

Ὁ Henrik Ibsen, ἐγκαλῶπισμα τῆς Νορβηγίας σήμερον, ἐγεννήθη ἐν τῇ παραποταμῇ πολίχνῃ Σκὴν ἐκ πατρὸς ναυτιλλομένου ἐμποροῦ, καὶ ἐγεννήθη ἐν ἐποχῇ κρίσιμωτάτῃ διὰ τὴν διανοητικὴν τῆς πατρίδος αὐτοῦ κατάστασιν.

Ἦδη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ πανεπιστημίου ἐν Χριστιανίᾳ (1811) ἐδόθη τὸ πρῶτον σύνθημα τοῦ ἀγῶνος πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς ἐθνικῆς τῶν Νορβηγῶν φιλολογίας ἀπὸ τῆς ξένης, καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τῆς τῶν Δανῶν ἐπιδράσεως.

Ὁ χωρισμὸς τῆς Νορβηγίας ἀπὸ τῆς Δανίας τῷ 1814, καὶ ἡ ἐγκατάστασις ἰδίου πολιτεύματος ἐν τῇ χώρᾳ, ἔτι μᾶλλον ἐπιρρώσαντα τὸ συναίσθημα τῆς ἀνακτηθείσης ἐλευθερίας, ἐξέκαλον ἤδη τοὺς νεανικοὺς τῶν Νορβηγῶν πόθους πρὸς ἐθνικὴν τινα μεγαλουργίαν πρὸς εὐρυσιν τῶν τῆς πατρίδος ὁρίων. Ἀλλ' αἱ περιστοιχοῦσαι αὐτοὺς τότε περιστάσεις, οὐδόλως εὐνοϊκαὶ διὰ παρτόλους ἐπιχειρήσεις, ἔκαμαν ὥστε νὰ χρησιμοπονηθῇ καὶ τὸ ἄριστον μέρος τῆς ἐκ τούτου ἀνα-

πτυχθείσης δράσεως ἐπὶ εἰρηνικοῦ διανοητικοῦ ἐδάφους.

Τὴν βάσιν τῆς νορβηγικῆς γλώσσης ἀπετέλει τότε ἡ δανικὴ, ὅχι μόνον τὰς λέξεις, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα αὐτῆς ἐπιβάλλουσα εἰς τὴν αὐτόχθονα φιλολογίαν.

Ὅ,τι ἂν εἰσήγετο νεώτερον εἰς αὐτὴν ἦτο καὶ τοῦτο ξένον, γαλλικόν, ἀγγλικόν κτλ. Ἐπειδὴ τὸ δημῶδες καὶ ἰθαγενὲς περιεφρονεῖτο καὶ κατεδιδάκετο ὑπὸ τῶν καλαμαράδων ὡς γυδαῖόν τι καὶ πρόστυχον. Καὶ ὑπῆρχον μὲν καὶ οἱ ταναντία φρονούντες περὶ τοῦ τελευταίου, ἀλλὰ τί ἐσήμαινον αἱ διαμαρτυρίαι τούτων πρὸ τοῦ ὄγκου καὶ τῆς αὐθεντίας

τῶν λογιστῶν! Ἐπρεπε νὰ μεθυσθῇ ὁ λαὸς ἐξ ἐνθουσιασμοῦ ἐπὶ τῇ πολιτικῇ αὐτοῦ χειραφεσίᾳ καὶ, πλήρης αὐτοπεποιθήσεως τῶρα, νὰ ποθήσῃ τὴν διὰ παντός ἐξασφάλισιν τῆς αὐθιπαρξίας αὐτοῦ ὡς ἔθνους, διὰ νὰ ἐνθαρρυνθῇ ἡ μερὶς ἐκείνη τῶν λογίων, οἱ ὅποιοι βαρέως ἔφερον τὴν εἰς τοὺς ξένους ὑποτέλειαν τῆς νορβηγικῆς φιλολογίας καὶ γλώσσης. Ἀφοῦ ἡ αὐθιπαρξία, ἣν ὁ λαὸς ἐζήτην νὰ ἐξασφαλίσῃ ἐαυτῷ, μήτε διὰ πολεμικῶν κατακτήσεων μήτε διὰ πολιτικῶν ἄλλων κατορθωμάτων ἠδύνατο νὰ ἐπιτευχθῇ, διατί νὰ μὴ τὴν δημιουργήσουν ἐκεῖνοι, ἀποσειόντες πάντα ζυγὸν ἡθικῆς καὶ πνευματικῆς ὑποτελείας εἰς τοὺς ξέ-

τῇ Ἀνατολῇ». Ἐφύλαξε τὸν λόγον του. Ἡ ἀσφάλεια εἰς τὸ κράτος εἶνε ἀπόλυτος. Οἱ Ἕλληνες δὲν ἐξασκοῦσι πλέον τὴν ληστείαν εἰμὴ εἰς ξένας χώρας, καὶ οἱ διάφοροι ὑπουργοί, οἵτινες ἐβόηθησαν ἀλληλοδιαδόχως τὸν Βασιλέα Γεώργιον εἰς τὰ συμβούλια τῆς Κυβερνήσεως, ποτὲ δὲν εἶχαν τὴν ἀδεξιότητα νὰ περιπλεχθῶσι μ' ἓνα Πάτρισιον ἢ μ' ἓνα Σαδούρν.

Γεώργιος ὁ Α' ἐνόησε καλῶς τὴν ψυχὴν τῶν ὑπηκόων του. Εἰξέυρει ὅτι οἱ Ἕλληνες, μὲ ὅλας τὰς χειρονομίας των καὶ τὴν ῥητορικὴν των, δὲν ἐνθουσιῶσιν ευκόλως, καὶ ὅτι τὸ γένος τοῦτο τὸ διαδηλωτικὸν καὶ στωμύλον ἔχει κατὰ βάθος γαλήνιον καὶ ἀτάραχον λογισμόν· ὅτι, παρὰ τὰς ἐπιφάσεις, ἡ διανοητικὴ ἰσορροπία του σπανίως χαλαροῦται ἀπὸ τὴν ἔκστασιν· ὅτι τὸ θορυβῶδες φλέγμα του εἶνε ἀδιατάραχτον, καὶ ὅτι τέλος οἱ βίαιοπαθεῖς ῥήτορες τῶν ἀθηναϊκῶν καφενειῶν εἶνε μᾶλλον συζητηταὶ ἢ λυρικοὶ ποιηταί. Μετὰ σπανίας ὀξυδερκειᾶς ἐσυλλογίσθη ὅτι σκληρὸν θάῃτο νὰ προσβάλῃ διὰ δάπανηρὸς ἄλλως πομπῆς τὴν ἀγαθὴν γνώμην ἣν ἔχουσι περὶ ἑαυτῶν καὶ τὸ πρὸς τὴν ἰσότητά πάθος των. Περιπλέον, ὅτε παρετήρησεν, ἐν τῇ πληθύνει, ἥτις τὸν ἀνευφύμει ὑπὸ τὰ παράθυρα τῶν ἀνακτόρων, τοὺς Σπαρτιάτας ποιμένας, οἵτινες περιτυλίσσονται ὑπερηφάνως εἰς τοὺς τριχωτοὺς μανδύας των, ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν ὅτι δὲν θὰ γείνῃ ποτὲ μεγαλοπρεπέστερος τῶν ἀπογόνων ἐκείνων τοῦ Ἀγρισιλάου. Τούτου ἕνεκα, ὅταν ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν πρωτεύουσάν του, μετὰ τὰ ἐτήσια ταξείδια ὅσα κάμνει εἰς τὰς αὐλὰς τῆς Εὐρώπης, λαμβάνει πάντοτε τὴν φροντίδα νὰ τηλεγραφῇ ἐκ Κορίνθου εἰς τὸν πρωθυπουργόν του, ὅπως ἀπαλλάξῃ τὸ πυροβολικὸν τοῦ κόπου τῶν ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ προβλεπομένων ἐκατόν καὶ ἐνὸς κανονισμοῦ. Μόνον, ὅταν δεῖσῃ ν' ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ του ἐν μέσῳ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐκείνης συναυλίας, ἥτις καλύπτει ἀσμένως τὰς φωνὰς τῶν ἀσθενῶν, ἤξευρε νὰ εὕρῃ τοὺς προσφυεῖς λόγους, οἵτινες ἀφοπλίζουν τὴν δυσμένειαν, ἢ τοὺς ἀξιοπρεπεῖς λόγους, οἵτινες στομῶνουν τὴν ὕβριν τῶν νεοπλούτων.

Ἐν συνόψει, διὰ τῆς φρονίμου διαγωγῆς του, τῆς μετριοπαθείας του, καὶ μικρᾶς δόσεως ὑπομειδιῶντος σκεπτικισμοῦ, σώζοντος αὐτὸν ἀπὸ τῆς εἰρωνείας τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες μισοῦσι τὴν ὑπερβολὴν καὶ ὅταν περὶ φιλελληνισμοῦ πρόκηται, ὁ ἀνὴρ μὲ τὸν ξανθὸν μύστακα καὶ μὲ τοὺς γλαυκοὺς ὀφθαλμούς, διηύθυνε καλῶς τὰς ὑποθέσεις τῶν μελαγχροινῶν ἐκείνων ἀνδρῶν μὲ τοὺς ζωηροτάτους ὀφθαλμούς, οἵτινες ἐνεπιστεύθησαν αὐτῷ. Χρόνον μὲ τὸν χρόνον, ἠύξσε τὴν ἐπιρροήν του, καὶ ἔχει τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὴν ἐπεκτείνῃ ἀκόμη. Δὲν ἔχει διὰ τίποτε νὰ θβονήσῃ τοὺς γείτονάς του. Κάρολος ὁ βασιλεὺς τῆς Ρωμανίας, καίτοι συντός λίαν, συχνὰ εὕρσκεται ἡναγκασμένος νὰ κα-

ταστέλλῃ βιαιὰς ταραχάς. Ὁ Σέρβος προκαλεῖ μάχην μὲ τὸν Βούλγαρον, διαπληκτίζεται μὲ τὴν γυναῖκά του, καὶ τέλος ἀφίνει τὰς ἡνίας τοῦ Κράτους, ὅπως ἔλθῃ νὰ διαγκωνίσῃ εἰς τὰς λέσχας τοῦ βουλθάρτου τοὺς βασιλεῖς ἐν ἐξορίᾳ διασκεδάζοντας. Ὁ Βούλγαρος καταπολεμεῖ τὸν Σέρβον, ἀλλ' ἀνακαλεῖται ὑπὸ τῆς Ρωσσίας ὡς ἀπλοῦς νομάρχης. Ἄλλος Βούλγαρος ἐπέρχεται, ὅστις δημηγορεῖ, τουφεκίζει, ἐξορίζει, χωρίζει ἢ κυριαρχία του ν' ἀναγνωρισθῇ, ὡς τῆς ἐσχάτης ἀτυχίας! μήτε ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς Γόθας. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ἀνάσσει εἰρηνικῶς τοῦ λαοῦ του, ἰδρύει δυναστείαν, ἀσφαλίζει τὸ μέλλον τῆς φυλῆς του, καὶ περιβάλλει τὸν θρόνον του διὰ ῥωμαλέας καὶ ἐρασμίας οἰκογενείας, ἥτις, διὰ τῆς πολλῆς προσηνείας τῆς, κατῴρθωσεν νὰ γείνῃ ἀσπαστὴ εἰς τὰ ἐξημερωθέντα παλληκάρια.

Ολίγαι βασίλισσαι ὑπάρχουν ἀγαπητότεραι καὶ σεβαστότεραι τῆς βασιλίσσης Ὀλγας. Ἡ εὐποιία τῆς εἶνε τόσον θελκτικὴ καὶ χαρίεσσα, ὅσον καὶ ἡ καλλονὴ τῆς· ὅσας ὥρας δὲν ἀφιερῇ εἰς τὰ τέκνα τῆς καὶ εἰς τὰ χρέη τῆς περιωπῆς τῆς, τὰς δίδει χωρὶς νὰ μετρήσῃ τοὺς πτωχοὺς. Ὁ Εὐαγγελισμὸς, τὸ ὠραιότατον τῶν Ἀθηνῶν νοσοκομεῖον, εἶνε ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τῆς. Τὸ ἐπεσκέπτετο συχνά, εἰς αἰσιωτέρους χρόνους, μετὰ τῆς πρεσβυτέρας θυγατρὸς τῆς, τῆς ἡγεμονίδος Ἀλεξάνδρας, καὶ βλέπων τις αὐτὰς ἐπιστρεφούσας τὸ ἐσπέρας, τόσον εὐθύμους καὶ ὁμοιοτάτας ἀλλήλαις, δὲν ἤξευρε τίς τῶν δύο ἦτο ἡ νεωτέρα.

Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων ἀγαπῶντες τὸν οἰκογενειακὸν βίον, εἶνε συνάμα λίαν κοινωνικοὶ καὶ φιλόξενοι. Μία τῶν μεγίστων τέρψεων των εἶνε νὰ καταβαίνωσι κατὰ Κυριακὴν μετὰ τῶν φίλων εἰς μικρὸν ἐξοχικὸν περίπτερον, παρὰ τὴν εἴσδον τοῦ Πειραιῶς, ἐγγὺς τοῦ τάφου τοῦ Θεμιστοκλέους. Ὅταν ἡ βασιλικὴ λέμβος, φέρουσα εἰς τὴν πρύμνην τὴν κυανὴν σημαίαν μὲ τὸν λευκὸν σταυρόν, διαπλῇ τὸν λιμένα, τὰ ἀγγλικά πλοῖα παρατάσσουσιν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοὺς κοκκινόφορεμένους πεζοαὐτάς των μὲ τὰ λευκὰ κράνη, τὰ γαλλικὰ πλοῖα σαλπίζουν, καὶ αἱ μουσικαὶ ἀνακρούουσι δανικὸν τινα ἦχον προσφιλὴ εἰς τὸν βασιλέα.

Οἱ χοροὶ τοῦ παλατίου διοργανίζοντο ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπὸ τοῦ περιφήμου συνταγματάρχου Εὐθυμίου Χατζηπέτρου, ὑπαπιστοῦ τῆς Μεγαλειότητός του, γνωστοῦ εἰς τὸ βουλθάρτον τῶν Ἰταλῶν ὅσον καὶ εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου. Ἦτο υἱὸς τοῦ Χατζηπέτρου ἐκείνου, τοῦ ὁποῦ τὰς παραδόξους περιπετείας διηγήθη μεγαλοποιήσας αὐτὰς ὀλίγον ὁ Ἐδμόνδος Ἀμπού. Ὁ ἀτυχὴς συνταγματάρχης ἀπέθανε πρὸ μικροῦ, καὶ ὅλοι ἐν Ἑλλάδι, ἐκτὸς ἐκείνων οἵτινες ἐπεθύμουν τὴν θέσιν του, τὸν ἐλυπήθησαν εἰλικρινῶς. Ἦτο πολὺ

εὐθυμος, πολὺ ἐλκυστικός, πολὺ καλόκαρδος, μὲ ὅλον τὸν τρομερὸν μύστακά του. Ἀπὸ δεκαετίας ἔκαμνεν ὅλους νὰ χορεύωσιν, ἀπὸ τῶν μεγάλων σταύρων τοῦ τάγματός τοῦ Σωτῆρος μέχρι τῶν νέων ὑπεραριθμῶν τῆς διευθύνσεως τῆς ἀστυνομίας. Τοῦ ἔγραφαν, τὸν ἐσταματοῦσαν εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ τοῦ ζητήσωσιν ἓν προσκλητήριον. Δὲν ἤρνεϊτο ποτέ, καὶ σχεδὸν πάντοτε ἔστελλε τὸ προσκλητήριον.

Ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν κεκλημένων διέτρεχε, τῆς μεγάλης σπάθης του συρομένης, τὰς αἰθούσας, τὸ καπνιστήριον, τὸ κυλικεῖον. Ὅταν παρετήρει ὅτι ὅλα ἦσαν ἐν τάξει, ἀφοῦ εἶχε παρατάξει ὡς εἰς μάχην ἐν τῷ περιστόφῳ τὴν ἐνωμοτίαν τῶν εὐζώνων, τὴν ἐπιφορτισμένην ν' ἀποδίδῃ τὰς τιμὰς, καὶ εἶχε δώσει εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ὀρχήστρας ὅλας τὰς ὁδηγίας του, ἐπερίμενε μὲ τὴν συνειδήσιν ἡσυχον. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἤρχοντο ὁμάδες, ἄφηναν τὰ σκεπάσματά των εἰς χεῖρας κυανοστόλων θεραπόντων, καὶ εἰσῆρχοντο εἰς τὴν μεγάλην αἶθουσαν μὲ βάδισμα τὸ ὁποῖον εἰδείκνυε συνάμα σέβας τι διὰ τὸν οἰκοδεσπότην, καὶ τὴν φυσικὴν ἐκείνην ὑπερηφάνειαν ἣτις κάμνει τὸν Ἕλληνα νὰ πιστεύσῃ, ὅτι εἶνε εἰς τὴν οἰκίαν του ὅταν εἶνε εἰς τοῦ βασιλείως του. Ἀλλόκοτον ἔθος ἀπαιτεῖ ἵνα, μέχρι τῆς ἀφίξεως τῆς αὐλῆς, αἱ γυναῖκες ἴστανται ἐνθην, οἱ δὲ ἄνδρες ἐκείθην. Πλὴν τοῦ ἐθίμου τούτου, τίποτε εἰς τὰς οἰκογενειακὰς ταύτας ἐορτὰς δὲν ἀναμινῆσκει τὴν γερμανικὴν ἐθιμοταξίαν, τοὺς ἀλλοκότους κλειδούχους καὶ τὰς ἀρχαϊκὰς ἀμφιέσεις, τὰς προσφιλεῖς εἰς τὸν βασιλέα Ὁθωνα. Τῇδε κακεῖσε, σιδερωμένοι τινὲς φουστανέλλαι, σεβάσμια λειψάνα τῶν προγόνων, φαιδρύνουσι τὴν μονοτονίαν τῶν φράκων καὶ τῶν διπλωματικῶν κολλάρων.

Τὴν δεκάτην ὥραν, ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ ἀνακρούει μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ὀρειχάλκων τῆς τοὺς πρώτους τόνους τοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου, καὶ ἡ βασιλικὴ συνοδία εἰσέρχεται, μετὰ φιλοκάλου ἐπιστημότητος καὶ ἄνευ στόμου. Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα χαιρετίζουν φιλοφρονέστατα τοὺς ξένους τῶν καὶ περιέρχονται τὰς αἰθούσας, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Διαδόχου, νεανίου ῥωμαλέου καὶ νοήμονος, δημοτικωτάτου παρὰ τοῖς Ἕλλησιν καθόσον μάλιστα καλεῖται Κωνσταντῖνος ὑπὸ τοῦ βασιλόπαιδος Γεωργίου, ἀξιωματικοῦ τοῦ ἐλληνικοῦ ναυτικοῦ, στίβαρου νεανίου, ὅστις ἐγύρισεν ἤδη τὸν κόσμον, ἐπικληθεὶς ὁ «ἀθλητικός πρίγκηψ», διότι κατέβαλε διὰ ῥοπαλισμοῦ τὸν φανατικὸν Ἰάπωνά, ὅστις ἠβουλήθη πέρυσι νὰ φονεύσῃ τὸν Τσάρεβιτς· τέλος, ὑπὸ τοῦ βασιλόπαιδος Νικολάου, κομφοῦ καὶ ἄθρου νεανίσκου, φέροντος μετὰ χάριτος τὴν στολὴν τοῦ πυροβολικοῦ.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον, γίνονται ἐτοιμασίαι διὰ τὸ κοτιλλιόν. Αὐτοῦ ἦτο ἄλλοτε ὁ θρίαμβος τοῦ Χατζηπέτρου. Ὁ συνταγματάρχης ἐγκλιθίστατο

ἐν μέσῳ τῆς μεγάλης αἰθούσης καὶ ἐτοποθετεῖ χορευτρίαν καὶ χορευτάς, προσέχων νὰ μὴ γίνεταί θόρυβος καὶ νὰ μὴ προσβάλλεται κανεὶνὸς ἢ φιλαυτία. Ἐκρότει τὰς χεῖρας καὶ ἡδύπαθῆς στροβίλος παρέσυρεν εἰς δίνας τὰ ζεύγη. Ἐνίοτε, ἐν τῇ θερμῇ τῆς ἡδονῆς, οἱ στροβιλίσται ἔχονον τὴν ἰσορροπίαν, ὥλισθαινον ἐπὶ τοῦ δαπέδου, καὶ οὐχὶ ἀπαξ μαργαρώδες στήθος πάλλον ἔπεσεν εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Χατζηπέτρου. Ὁ συνταγματάρχης οὐδαμῶς συνεκινεῖτο, καὶ παρηγόρει ὅπως ἡδύνατο τὰς ἀνατραπείσας καλλολογὰς. Ἄλλοτε πάλιν ἀκρατέστεροί τινες διέταρττον τὴν τάξιν τῆς ἐορτῆς, παρεισδύνοντες εἰς χώρους ὅπου δὲν εἶχον δικαίωμα. Τότε ὁ συνταγματάρχης ὠργίζετο. Ἦκουέ τις τὴν δυνατὴν φωνὴν του ἐν μέσῳ τῶν φράσεων τοῦ Στράους καὶ τοῦ Μέτρα! «Voyons! voyons! τόπον, messieurs, τόπον, mesdames! κάμετε ἡσυχίαν, τί διάβολο! τόπον!...» Ὁλοὶ ὠπισθοχώρουν ἐκ φόβου· καὶ πάραυτα, καθὼς ὁ καλὸς δράκος τῶν παραμυθῶν, ὁ συνταγματάρχης ἀνελάμβανεν ὑπὸ τὸν στρημμένον μύστακα, τὸ εὐμενὲς μεῖδιμά του.

Ἀγαθὸς συνταγματάρχης! Ἄν καὶ ποτέ δὲν εἶχεν ἐννοήσῃ καλὰ τῆς πολιτικῆς τοὺς ὑπολογισμούς, μοι φαίνεται ὅτι πολλάκις κατῳρώσῃ ν' ἀροπλίση ἔχθρας καὶ νὰ λύσῃ δυσχερῆ ζητήματα. Ὅταν ὁ Εὐθύμιος Χατζηπέτρος, παλληκάρι, υἱὸς παλληκαριστοῦ, συνταγματάρχης τοῦ πυροβολικοῦ, ἀνώτερος ταξιδάρχης τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς καὶ πολλῶν ἄλλων ταγμάτων, εἶχε διευθύνει καλῶς τὸ κοτιλλιόν τῆς Αὐλῆς, αἱ Ἀτθίδες ἦσαν εὐχαριστημέναι, οἱ Ἀθηναῖοι ἐπραύοντο, ἡ πολιτικὴ ἐσχόλαζεν ἐπὶ ὀλίγας ὥρας, καὶ οἱ φιλόσοφοι ἐσυλλογίζοντο ὅτι ὁ εὐγενὴς αὐτὸς λαὸς κἀκίστα ἔκαμνε νὰ ἐπιζητῇ τολμήματα καὶ νὰ σφυρηλατῇ μερίμνας, ἀφοῦ τοῦ εἶνε τόσον εὐκόλον νὰ εἶνε εὐτυχής.

[Gaston Deschamps].

ΕΚ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ

ἦν ἐξέδωκεν ὁ κ. Ἀλ. Πάλλης ἀποσπῶμεν τὸ κάτωθι ἀπόσπασμα, ἐπιφυλάσσοντες πᾶσαν περὶ τοῦ ἔργου κρίσιν εἰς προσεχὲς φύλλον τῆς Ἐστίας. Τὸ ἀπόσπασμα ἐλήφθη ἐκ τοῦ Β, ἐτηρήθη δὲ ἡ ὀρθογραφία τοῦ μεταφραστοῦ.

Σ. τ. Ε.

Τότες τοὺς λέει ὁ Νέστορας, ὁ γερο-ἀλογολάτης·
 «ὦ θεέ μου! ἀλήθεια σάν παιδιὰ σ' τῇ συντυχίᾳ μιλάτε
 »ἀθῶα, ποῦ δὲν πιάσανε ποτὲς σπαθὶ σ' τὸ γέρι.
 »Κι' οἱ συμφωνίης μας λοιπόν τί θὰ γενοῖν κι' οἱ ὄρκοι
 »κι' οἱ ἄδολες δεξιὲς σκαλιὲς ποῦ μᾶς ἔδιναν θάρρος;
 »Φωτιά νὰ κάψῃ τις βουλὲς καὶ σκέψεις τῶν ἀνθρώπων!
 »γιατὶ ἄκαρπα μαλώνουμε μὲ λόγια, καὶ μὴ λύση
 »νὰ βροῦμε δὲ μωρέστατα τὸσον καιρὸ ἔδωπάρα.
 »Ἐστὶ, Ἀγαμέμνον, ἀλύγιστη μ' ἀπόφαση, σάν πρῶτα,
 »ὁδὸγὰ πάντα τὸ λαὸ σ' τοὺς φονικούς πολέμους,
 »κι' ἐκείνους ἄσ' τοὺς νὰ χαθοῦν, ἕνα καὶ διό, ποῦ χιόρια
 »ἀπ' τὸ στρατὸ βουλῆθηκαν σ' τὸ νοῦ τους (ἀπὸ τέτιους
 »δὲν ἔχει προκοπὴ) νὰ πᾶν σ' τὸ τόπο τοὺς πρὶν δοῦμε
 »ψέμα γιὰ ἀλήθεια θὰ φανεῖ τὸ τάξιμο τοῦ Δία.